

PRVNÍ KAPITOLA

Jediný zvuk v televizním studiu vydávala Barrie MacDonallová. Stále rychleji, zjevně z rozčilení, poklepávala perem o kovovou desku konferenčního stolku. Asi desítka lidí překvapivě v tichosti přihlížela v napjatém očekávání. Vtom upustila list s informací, kterou si zrovna četla, rozhorleně se zadívala hnědýma očima přes horní obroučku velikánských brýlí a promluvila klidným, vyrovnaným hlasem - jak si sama hrdě povšimla. Vůbec to neznělo jako ječení, kterým by si na nic netušícím Kevinu Porterfieldovi nejraději vybila vztek.

„Kevine, už jste to četl?“

Mladík nervózně zalapal po dechu. „Jistě, slečno MacDonallová.“

„Tak si uvědomujete, jak je to absolutně nesmyslné,“ řekla jemně. Mluvila opravdu tiše. Až to udivovalo. „Já nebudu k rolím v Tak ještě jednou sbohem přidávat ovčáckého psa jenom proto, že nějaká přihlouplá studie uvádí, že děti mají rády ovčáky.“

Několik členů souboru se zhluboka nadechlo a obrátilo oči v sloup se znechuceným výrazem, jako by říkali: A cos čekala? Jiní se jenom hihňali. Kdyby zápis nezněl tak neuvěřitelně vážně, sama by se rozesmála. Místo toho se jí podařilo nasadit grimasu, která měla pouštět hrůzu na tohohle... na tohohle holobrádka, kterému ještě teče mlíko po bradě a který na ni civěl napůl žalostně a napůl bohorovně. Trochu divná kombinace. Na okamžik se zamyslela, jak to dokázal. Jestli to dělá vědomě, mohl by z něj být slušný herec. „Ale slečno MacDonallová...“ spustil znovu.

„Tím to uzavřeme, Kevine,“ skočila mu do řeči. „Konec diskuse.“

„Ale slečno MacDonallová, myslím, že pan Compton v tom byl neoblomný. Ten pes tam být musí. Průzkumy ukazují, že psi...“

„Kevine, já vím, co ty pitomé průzkumy ukazují,“ přerušila ho zase, ale teď už hlasem, který neměl daleko do jekotu sirény, ať se sebevíc snažila ovládnout. Zhluboka se nadechla, aby se uklidnila - přesně podle toho, jak se v kursu učila ovládat stres - a laskavěji dodala: „Kdyby průzkumy ukazovaly, že si diváci libují ve vraždách sekýrami, domníval byste se, že tam každý týden jednu zařadím?“

„Kevin na ni pohlédl rozhořčeně: „Samozřejmě, že ne.“

„Tak přede mnou nemluvte o výzkumech. Už jste četl scénář tohohle seriálu? Je to situační komedie pro dospělé. O vztazích mezi lidmi. Komických, propletených vztazích. Rozhodně to není reklama na žrádlo pro psy.“

Chudák Kevin dočista zbledl, ale Barrie se mu to nijak nesnažila usnadnit. Naopak ho chtěla ještě podusit. Vždyť přece ona stvořila Tak ještě jednou sbohem. Byla to její výpověď o pomíjivosti romantiky osmdesátých let, o jejích hodnotách. Na svobodnou, nezávislou hrdinku přenesla hodně ze sebe. Vždycky když Karen Devereauxová mluvila, měla Barrie pocit, jako by to byla ozvěna jejích vlastních myšlenek. Tak ještě jednou sbohem je plodem jejích názorů. Dlouhé, úmorné tři roky seriál prosazovala. Tak teď nedovolí, aby jí ta banda bezduchých budižkničemů prznila v první den

produkce. Když ustoupí v otázce psa, příští týden tam budou chtít doplnit děcka a další týden bude její hlavní hrdinka vdaná a těhotná a stane se z toho odporně veselá epizoda točící se kolem plen a dětských pokrmů. Ať si vezmou ten svůj zatracenej průzkum trhu a jdou se s ním vycpat!

Nahlas ale nic z toho neřekla. S vidinou získání ceny Emmy se cvičila v sebeovládání a mile zamumlala: „Tak - a teď běžte za panem Comptonem a vysvětlete mu to. Určitě to pochopí.“

„Co má pochopit?“

Otázka, položená tichým, sametovým hlasem, vyšla ze zákulisí. Byl to přesně ten vřelý, citlivý hlas, na jaký si potrpěly rozhlasové stanice v časných ranních hodinách, aby povzbudily představivost svých posluchaček. Přestože jí instinkt napověděl, že ten hlas patří Michaelu Comptonovi, i její srdce ten svůdný tón rozechvěl. Vzápětí měl ovšem daleko citelnější účinek. Zmocnila se jí panika. Michael Compton, nedávno jmenovaný náměstek ředitele dramaturgického odboru, údajně lidi, kteří se odvážili zpochybňovat jeho příkazy, rozcupovával na nicotné kousky. Barrie byla zvědavá, kolik z jejího rozhovoru s Kevinem zaslechl. Ne že by si za vším, co řekla, nestála - dodávala si odvahy. Kdyby jen přesně věděla, jak moc si to u něj rozlila.

Musela uznat, že líp už si to načasovat nemohl. „Jen co mám bitvu pod kontrolou, nepřátelský generál si to přikvačí s posilou,“ brblala si schlíple.

Něco takového ostatně mohla tušit. tenhle den nestál za nic od chvíle, kdy ji za svítání řinčení budíku vyštvalo z postele. Byl to neomylně minusový den. Nejdřív si do umývadla spláchla jednu z nových kontaktních čoček, takže stála před rozhodnutím, jestli mžourat na jedno krátkozraké oko, nebo si nasadit ty staré růžové brýle, ve kterých vypadá tak trochu jako suva. Pak jí zajiskřilo ve fénu a přestal fungovat. Popelavě hnědé vlasy jí pak uschly přirozeně do zašmodrchaných kudrn, které nesnášela. Uprostřed lůjáku se jí porouchaly stěrače a potom se po losangeleské dálnici plazila tak, že do studia dorazila o hodinu později. A když na parkovišti chvatně vystupovala ze své ohnivě červené sportovní sentry, roztrhla si novou punčochu. Měla ji rozpáranou od kotníku do půli stehna, než stačila vychrlit šňůru nadávek.

„A už se vezu,“ řekla suše ve chvíli, kdy muž, o němž se domnívala, že je to Michael Compton, vystoupil ze stínu a důstojným krokem kráčel k provizorní scéně pro Tak ještě jednou sbohem, kde byli shromážděni Barrie a její soubor. Právě tam zkoušeli na premiéru, když vešel Kevin s nejnovějšími informacemi z ředitelské porady.

„Tak slečno MacDonaldová,“ spustil neznámý muž a oči mu potouchle zamžikaly, jak se k ní blížil podél hrany konferenčního stolku, až měl jedno stehno těsně u jejích prstů. „Čímpak jste si tak jistá, že pochopím?“

Barrie nedobrovolně vzhlédla do jeho rozzářených zelenomodrých očí. Prohlížela si hranatou čelist a polkla naprázdno. Koneckonců, vždyť by ten pes nemusel být zase tak špatný. Mohl by pobývat v ložnici a sem tam štěknot. Všichni by byli spokojení.

Na co to proboha myslím? vzpamatovala se. V téhle hře žádný pes nebude!

Hleděla mu přímo do očí a chladně pravila: „Pane Comptone, zrovna jsme probírali vaši informaci.“

„O ovčákovi.“

„Ano. Možná jste si to pořádně nepromyslel,“ začala opatrně a trhla sebou, když se jeho pohled zpřisnil a provrtal ji. Najednou uvěřila, že tenhle člověk své odpůrce umí rozsekat na cucky. Přesto se nezarazila. Když už má spáchat pracovní sebevraždu, proč by do poslední chvíle nebojovala? „Podívejte, tihle lidé žijí v pětaticetipatrovém domě uprostřed Manhattanu. Co by dělali s ovčákem?“

„To je další věc, o které si musíme promluvit,“ řekl. Mluvil sice mírně, ale se zřetelným autoritářským tónem. Barrie dostala z mozku varovný signál a připravila se na další vlnu jeho absurdního plánu překazit jí seriál. „Zdá se mi, že obytný dům není zrovna nejlepší prostředí,“ vysvětloval.

„Ale? A co byste navrhoval? Chalupu obepínanou vinnou révou a obklopenou plotem z bílých kůlů?“

Zazubil se a její rty ji přestaly poslouchat a bezděčně zaškubaly. „To by bylo poněkud přehnané,“ připustil. „Spíš jsem měl na mysli dům ve městě.“

Barrie tuhle myšlenku soustředěně zvažovala. Byla svolná leda s drobnými kompromisy. „To by možná šlo,“ soukala ze sebe. „Třeba jeden z těch honosných domů v East Side.“

„Hmm...“ zavrtěl hlavou. „Ne tak docela.“

„Tak jaký tedy?“

„Myslel jsem na jednu z těch novostaveb. Co tam mají plavecký bazén, tenisové kurty, plachetnice a tak.“

Barrie se údivem rozšířily panenky. Ten člověk podle všeho vzešel z obchodní branže. Má tvůrčí schopnosti účetního. „V Manhattanu?“ Do hlasu se jí opět vloudil úzkostný neklid, utlumený jenom konsternací.

„No, pravděpodobně budeme muset změnit dějiště příběhu. Dejme tomu do Mariny del Ray nebo do Santa Moniky.“

Po těchhle slovech otevřela ústa dokořán a brýle jí sklouzly na špičku nosu. „To si snad děláte legraci, ne?“

„A co je na tom? U seriálu Tři dělají společnost to zabralo.“ Ke svému úžasu zjišťovala, že ten člověk je úplně mimo. Jeho se zase dotklo, že se jí jeho nápady nezamlouvají.

Barrie potlačila nutkání zaječet, až by se studio otřásl, a co nejtrpělivěji vysvětlovala: „Je na tom to, že to už tady bylo. Já nemíním kopírovat jiný seriál. Tak ještě jednou sbohem je svěží, odlišný, současný. Diváky má přimět, aby o něčem přemýšleli.“

Dívala se na něj vzdorovitě. „Nemá to být nekonečná přehlídka těl oděných do bikin.“

„Zdá se vám, že by to bylo moc sexy?“ podivil se nahlas jako neviňátko. Zatímco lapala po dechu a vyčkávala, on opatrně zkoumal její vzdor. „A možná máte pravdu. Ovšem kdybychom tam strčili pár kluků...“

„Na to zapomeňte!“ zařvala Barrie a energicky máchla pěstí.